

РЕШЕНИЕ

№ 3272

гр. София, 04.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.06.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мадлен Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Рачев, като разгледа дело номер **3700** по описа за **2011** година докладвано от съдия Мадлен Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С.-О. против решение от 04.03.2011 г., постановено по НАХД № 3773/2010 г. на СРС, НК, 94 с-в. Със същото е отменено изцяло НП № 1725/27.01.2010 г. на началника на О.-СДП, с което на И. Т. Р. на основание чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5, пр. 5 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 100 лв. за нарушение по чл. 25, ал. 1 от ЗДвП.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението поради постановяване му в нарушение на закона - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Искане се да се отмени решението и да се потвърди наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба – И. Т. Р. не изразява становище по жалбата. С. дава заключение за основателност на жалбата.

Административен съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е

допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С решение от 04.03.2011 г., постановено по НАХД № 3773/2010 г. на СРС, НК, 94 с-в е отменено изцяло НП № 1725/27.01.2010 г. на началника на О.-СДП, с което на И. Т. Р. на основание чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5, пр. 5 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 100 лв. за нарушение по чл. 25, ал. 1 от ЗДвП.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 08.01.2010г. около 16.10 ч. в гр. С., ответникът по касация управлявал лек автомобил „О Омега” с ДК № С по б” с посока към У. „Ф Н”, като на светофара на кръстовището с БУ. „Е Г.” при извършване на маневра престрояване от средна в дясна пътна лента не пропуска и реализира ПТП с попътно движещия се от дясната му страна таксиметров автомобил с ДК № . В таксиметровия автомобил пътувал клиент, който заявил, че таксиметровият шофьор бил отклонил за кратко вниманието си. Впоследствие автомобилите били изместени от мястото на ПТП, тримата водачи изчакали на място пристигането на органите на С., попълнили декларации, била изготвена и скица на местопроизшествието от контролните органи. На Р. бил съставен акт, въз основа на който било издадено и наказателното постановление за нарушение по чл. 25, ал. 1 от ЗДвП.

От правна страна СРС е приел, че са налице съществени процесуални нарушения при съставянето на АУАН и при издаването на наказателното постановление – в наказателното постановление и в АУАН нарушението е описано по начин, който съответства на чл. 25, ал. 2 от ЗДвП, а като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 25, ал. 1 от ЗДвП. Разминаването е недопустимо и води до незаконосъобразност на наказателното постановление поради неспазване на чл. 42, т. 4 и 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и 6 от ЗАНН изискващи пълна идентичност на словесното описание на нарушението от фактическа страна и нарушените разпоредби в съставения АУАН и в наказателното постановление, което в случая не било направено.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

АУАН е съставен, а впоследствие и наказателното постановление е издадено на И. Т. Р. за извършено нарушение по чл. 25, ал. 1 от ЗДвП. При словесното изписване на извършеното нарушение, както в съставения АУАН, така и в издаденото наказателно постановление е посочено, че лицето И. Т. Р. при маневра преустрояване от средна в дясна пътна лента не пропуска и реализира пътнотранспортно произшествие с попътно движещия се отдясно лек автомобил с ДК № С , вследствие на което се удря в лек автомобил с ДК № С . Съгласно чл. 25, ал. 1 от ЗДвП водач на пътно превозно средство, който ще предприеме каквато и да е маневра, като например да излезе от реда на паркираните превозни средства или да влезе между тях, да се отклони надясно или наляво по платното за движение, в частност за да премине в друга пътна лента, да завие надясно или наляво за навлизане по друг път или в крайпътен имот, преди да започне маневрата, трябва да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него

или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение. Съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗДвП при извършване на маневра, която е свързана с навлизане изцяло или частично в съседна пътна лента, водачът е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се движат по нея. Когато такава маневра трябва едновременно да извършат две пътни превозни средства от две съседни пътни ленти, с предимство е водачът на пътното превозно средство, което се намира в дясната пътна лента. Видно от посочения текст същият съдържа две изречения, като всяко едно от тях урежда две различни хипотези на административно нарушение – изр. 1, съгласно което при извършване на маневра, която е свързана с навлизане изцяло или частично в съседна пътна лента, водачът е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се движат по нея и изречение второ, съгласно което, когато такава маневра трябва едновременно да извършат две пътни превозни средства от две съседни пътни ленти, с предимство е водачът на пътното превозно средство, което се намира в дясната пътна лента. От своя страна, хипотезата по изр. 1 съдържа две отделни предложения – предложение първо, при което маневрата е свързана с навлизане изцяло в съседна пътна лента и предложение второ, което е свързано с маневра, свързана с навлизане частично в съседна пътна лента. Видно от словесното изписване на нарушението както в АУАН, така и в наказателното постановление, посоченото изпълнително деяние „непропуска”, попада в хипотезата на чл. 25, ал. 2, предложение първо от ЗДвП, докато като нарушена норма, както в акта, така и в НП е посочена тази по чл. 25, ал. 1 от ЗДвП. Следователно е налице разминаване при словесното описание на нарушението с посочената като нарушена разпоредба. Посоченото разминаване правилно е констатирано от първоинстанционния съд. Това води до нарушение на правото на защита на нарушителя, тъй като същият не би могъл да упражни правата си по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Липсата на единство между описанието на нарушението от фактическа страна и неговата правна квалификация обосновават извод за незаконосъобразност на наложената административна санкция, поради съществено нарушение на изискванията по чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал.1, т.6 от ЗАНН относно съдържанието на акта и наказателното постановление.

Въз основа на изложеното касационната инстанция приема жалбата на С. за неоснователна. Атакуваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, V-ти касационен състав**

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 04.03.2011г., постановено по НАХД № 3773/2010 г. на СРС, НК, 94 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

